EDUCAR NOIS I NOIES

Albert Mestres Molet

La primera vegada que vaig entrar al Narcís Oller va ser durant un ball organitzat pels alumnes de 3r de BUP (els més joves heu de saber que el Bachillerato Unificado Polivalente era l'actual Batxillerat). El ball es feia al gimnàs i s'hi podia beure alcohol i fumar!!! Ara això seria "gravíssim", però aleshores es feia.

Qui es podia imaginar que aquella tarda de divendres estava ballant al lloc on uns anys més tard m'hi guanyaria la vida… Doncs sí, com si d'un somni es tractés vaig passar de ballar a passar llista en aquell… diguem-ne gimnàs. I ves per on, ara fa ja quasi 20 anys que hi passo llista.

Com a alumne, vaig cursar al Narcís Oller el COU. D'aquell any en tinc força records: professors nous, companys nous, un entorn nou… Pels que veníem del Claret era l'any en què ens fèiem grans: allò de poder sortir a l'hora del pati a comprar-nos un croissant a Ca la Riuets i fer un cafè amb llet al "Centru" (Centre de Lectura)… allò era massa. Recordo especialment una excursió que vam fer a les Terres de l'Ebre: un dels professors que l'organitzava era el Jaume Grant i vam fer un arròs amb un grup de joves (segurament, d'un altre institut). No recordo res del contingut acadèmic de la sortida; ara… vam xalar com a camells!!!

Com a professor, les vivències i els records són incomptables. Potser una de les coses que em va impressionar més a la primeria va ser compartir claustre amb professors que ja ho eren quan jo vaig ser-ne alumne i que fins i tot m'havien donat classe, com era el Marcel Estrada i el Jaume Grant. De fet, el meu llibre de notes d'aquell any està signat per l'Armand Carreras, encara avui el professor de grec.

Un punt d'inflexió en aquests vint anys es va produir el curs en què vam canviar de centre. Com a professor d'Educació Física que sóc, el trasllat al nou edifici va ser engrescador: passaríem a treballar en unes instal·lacions realment esportives (fins aleshores havíem treballat en uns espais adaptats, però en cap moment dissenyats per fer-hi esport). Tot i amb això, us he de dir que en el moment de fer el canvi

vaig sentir una mica de nostàlgia i, encara ara, quan alguna vegada hi he tornat, em vénen al cap molts bons records.

Enguany el Narcís Oller fa 60 anys i jo fa 20 cursos que en sóc professor, professor d'Educació Física. Als inicis de la meva carrera donava molta importància a la part física de l'assignatura, però a mesura que passen els anys, l'educació dels alumnes esdevé l'objectiu que persegueixo cada dia a les classes. Educar nois i noies, dotar-los d'eines que els ajudin a realitzar-se com a persones. I l'esport i l'activitat física en són un mitjà i no el fi en si mateix.

Arribat a aquest punt puc dir que cada any que passa em sento l'Institut una mica més meu (de fet, els meus fills diuen que és l'*institut del papa*). Em sento orgullós de dir que en sóc professor i voldria que tots els alumnes que hi passen tinguessin el mateix sentiment.

Alumnes fent esport al pati de l'antic edifici de la plaça del Quarter. (Albert Mestres)